

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

23. marts 2023*

»Appel – personalesag – psykisk chikane – lægelige udtalelser – uberettiget fravær – vederlag – vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union – artikel 11a – interessekonflikt – artikel 21a – klart ulovlig ordre – artikel 23 – overholdelse af love og politiets forskrifter – disciplinærsag – fjernelse fra tjenesten – tilbagetrækning af fjernelsen fra tjenesten – ny disciplinærsag – ny fjernelse fra tjenesten«

I sag C-640/20 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 23. november 2020,

PV ved Rechtsanwalt D. Birkenmaier,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen, først ved T.S. Bohr, B. Mongin og A.-C. Simon, derefter ved T.S. Bohr og A.-C. Simon, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Arabadjiev, Domstolens vicepræsident, L. Bay Larsen (refererende dommer), og dommerne P.G. Xuereb, A. Kumin samt I. Ziemele,

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 29. september 2022,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

- 1 I appelskriftet har PV nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 30. januar 2020, PV mod Kommissionen (T-786/16 og T-224/18, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede dom«, EU:T:2020:17), hvorved Retten frifandt Europa-Kommissionen i de søgsmål, som PV havde anlagt,
 - i sag T-786/16 principalt med påstand om annulation af PV's bedømmelsesrapporter for 2014-2016, af afgørelserne truffet af generaldirektøren for Kommissionens Generaldirektorat (GD) for »Tolkning« af 31. maj, 5. juli, 31. juli og 15. september 2016 vedrørende fradrag i PV's løn, af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 28. november 2016 om afslag på de klager, der blev indgivet over afgørelserne af 31. maj og 5. juli 2016 vedrørende fradrag i PV's løn, af forhåndsmeddelelsen fra Kontor for »Forvaltning og Fastsættelse af Individuelle Rettigheder« (PMO) af 21. juni 2016, hvorved PV blev informeret om, at han havde en gæld på 33 593,88 EUR, af PMO's afgørelse af 11. juli 2016 om at suspendere udbetalingen af PV's løn fra den 1. juli 2016, af skrivelse af 31. juli 2016 fra generaldirektøren for GD for »Tolkning« om hensigten om at anse PV's fravær fra den 2. juni til den 31. juli 2016 for ubeføjet og om at foretage tilsvarende fradrag i hans løn, af PMO's forhåndsmeddelelse af 21. september 2016, hvorved PV blev underrettet om, at han havde en gæld på 42 704,74 EUR, af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 17. januar 2017 om afslag på klagen over disse retsakter, af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 26. juli 2016 om fjernelse af PV fra tjenesten, af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 2. februar 2017 om afslag på den klage, der blev indgivet over denne afgørelse om fjernelse fra tjenesten, af debetnota af 20. juli 2017, af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 29. november 2017, af afslaget på den klage, der blev indgivet over denne debetnota, og af disciplinærsag CMS 13/087, og
 - subsidiært med påstand om annulation af lægelige udtalelser af 27. juni og 10. oktober 2014, af skrivelser fra den rådgivende læge af 16. juli, 18. juli, 8. august, 4. september og 4. december 2014, af 4. februar, 13. april, 4. juni, 11. august, 14. oktober og 4. december 2015, og af 5. februar, 22. marts, 18. april, 3. juni, 30. juni og 25. juli 2016, af afgørelserne om afslag på ansøgninger om bistand af 23. oktober 2014, 20. januar, 20. marts og 30. juli 2015 samt 15. marts og 18. maj 2016, af afgørelser truffet af generaldirektøren for GD for »Tolkning« den 9. februar, 30. marts, 5. maj, 24. juni, 1. oktober og 12. november 2015 samt 15. januar og 22. april 2016 om fradrag i PV's løn, af ansættelsesmyndighedens afgørelser om afslag på de klager, der blev indgivet over disse afgørelser om fradrag i lønnen, af skrivelserne om gæld af 10. marts, 11. maj, 10. juni, 11. august, 13. november og 9. december 2015 samt af 18. juli 2016, af ansættelsesmyndighedens afgørelser af 12. marts, 11. august og 13. oktober 2015 samt af 7. juni og 21. september 2016, af afslagene på klagerne vedrørende bedømmelsesprocedurerne for 2013-2015 samt af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 14. juli 2016 om afslag på klagen vedrørende PV's uberettigede fravær af 16. og 17. marts 2016
 - i sag T-224/18, med påstand om, at det blev fastslået, at PV havde været offer for psykisk chikane, og om
 - annulation af disciplinærsag CMS 17/025, af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 2. maj 2018, af afslag på den klage, der blev indgivet over afgørelsen om at indlede denne sag, af e-mails fra GD for »Personale og Sikkerhed« af 23. oktober 2017 og af 16. marts 2018, hvorved PV blev opfordret til at udfærdige en bedømmelse af sig selv for perioderne med aktivitet i 2016 og 2017, af ansættelsesmyndighedens afgørelser af 16. marts og 1. juni 2018, af afslaget på de

klager, der blev indgivet over disse e-mails, af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 24. juli 2017, af tilbagetrækningen af fjernelsen af PV fra tjenesten, af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 15. januar 2018, af afslaget på den klage, der blev indgivet over denne afgørelse om tilbagetrækningen af fjernelsen af PV fra tjenesten, af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 12. september 2017 om modregning af gæld mellem PV og Kommissionen, af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 9. marts 2018, af afslaget på den klage, der blev indgivet over denne afgørelse om modregning af gæld, og af afgørelse truffet af generaldirektøren for GD for »Tolkning« den 13. oktober 2017 om at suspendere udbetalingen af PV's løn fra den 1. oktober 2017

- i sagerne T-786/16 og T-224/18 med påstand om erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som PV angiveligt havde lidt.

Retsforskrifter

- 2 Artikel 1e, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten (herefter »vedtægten«), fastsætter følgende:

»Tjenestemænd i aktiv tjeneste skal tildeles arbejdsvilkår, der opfylder passende sundheds- og sikkerhedsstandarder, der mindst svarer til de mindstekrav, der gælder i forbindelse med foranstaltninger, der vedtages på disse områder i henhold til traktaterne.«

- 3 Vedtægtens artikel 11a, stk. 1 og 2, bestemmer:

»1. I udøvelsen af sit arbejde, og medmindre andet er fastsat i det følgende, behandler en tjenestemand ikke spørgsmål, hvori han direkte eller indirekte har personlig interesse, navnlig familiemæssig eller finansiel, som kan bringe hans uafhængighed i fare.

2. En tjenestemand, som ved udøvelsen af sit arbejde får til opgave at behandle en sag, som omhandlet i stk. 1, gør straks ansættelsesmyndigheden opmærksom på dette. Denne træffer de nødvendige foranstaltninger og kan [f.eks.] fritage tjenestemanden for ansvaret i denne sag.«

- 4 Vedtægtens artikel 12a, stk. 1-3, bestemmer:

»1. Tjenestemanden skal afholde sig fra enhver form for psykisk eller seksuel chikane.

2. En tjenestemand, der har været offer for psykisk eller seksuel chikane, må ikke udsættes for sanktioner fra institutionens side. En tjenestemand, der har afgivet vidnesbyrd om psykisk eller seksuel chikane, må ikke udsættes for sanktioner fra institutionens side, forudsat at tjenestemanden har handlet i god tro.

3. Ved »psykisk chikane« forstås enhver form for misbrug, der over en periode gentagne gange eller systematisk kommer til udtryk i adfærd, ord, handlinger, bevægelser eller på skrift, som er forsætlige, og som er et angreb på en persons værdighed, personlighed eller psykiske eller fysiske integritet.«

- 5 Vedtægtens artikel 21a, stk. 1 og 2, har følgende ordlyd:

»1. Hvis en tjenestemand anser en tjenstlig ordre for at være forbundet med uregelmæssigheder, eller han mener, at udførelsen af denne kan medføre alvorlige ulemper, underretter han sin

umiddelbart overordnede, som, hvis der har været tale om skriftlig underretning, ligeledes svarer skriftligt. Hvis den umiddelbart overordnede bekræfter den tjenstlige ordre, og tjenestemanden mener, at denne bekræftelse er utilstrækkelig i betragtning af de fremsatte forbehold, henvender han sig skriftligt til den pågældendes umiddelbart overordnede, jf. dog stk. 2. Hvis denne skriftligt bekræfter den tjenstlige ordre, skal tjenestemanden udføre den, medmindre den er klart ulovlig eller strider mod de gældende sikkerhedsbestemmelser.

2. Hvis tjenestemandens umiddelbart overordnede finder, at den tjenstlige ordre skal udføres straks, skal tjenestemanden udføre den, medmindre den er klart ulovlig eller strider mod de gældende sikkerhedsbestemmelser. På tjenestemandens anmodning er den overordnede forpligtet til at give denne form for tjenstlig ordre skriftligt.«

6 Vedtægtens artikel 23, stk. 1, præciserer:

»De privilegier og immuniteter, der tilkommer tjenestemænd, er udelukkende givet i Unionens interesse. Medmindre andet er bestemt i protokollen vedrørende privilegier og immuniteter, er tjenestemænd hverken fritaget for opfyldelse af deres personlige pligter eller for iagttagelse af gældende lovgivning og politiets forskrifter.«

7 Vedtægtens artikel 24 er affattet således:

»Unionen yder sine tjenestemænd bistand, især ved retsforfølgning mod personer, der har fremsat trusler, krænkelser, injurier, ærerørige beskyldninger eller foretaget angreb på person eller formue, rettet mod tjenestemanden eller dennes familie på baggrund af hans stilling eller hverv.

[Den] erstatter solidarisk det påførte tab, i det omfang tjenestemanden ikke har fremkaldt det forsætligt eller ved grov uagtsomhed og i det omfang, han ikke kan opnå erstatning fra den skadevoldende person.«

8 Vedtægtens artikel 25, stk. 1 og 2, bestemmer:

»Tjenestemanden kan forelægge en ansøgning vedrørende spørgsmål omfattet af denne vedtægt for ansættelsesmyndigheden ved sin institution.

Enhver afgørelse, der træffes i henhold til denne vedtægt om en bestemt person, skal straks meddeles den pågældende tjenestemand skriftligt. Enhver afgørelse, der indebærer et klagepunkt, skal begrundes.«

9 Vedtægtens artikel 59, stk. 1 og 3, bestemmer:

»1. Såfremt en tjenestemand godtgør, at han som følge af sygdom eller ulykke er forhindret i at gøre tjeneste, har han uden videre ret til sygeorlov.

Den pågældende skal snarest muligt give sin institution meddelelse om sin uarbejdsdygtighed og samtidig angive sit opholdssted. Han skal efter tre dages tjenestefravær fremlægge en lægeattest. [...] Hvis dette ikke sker, betragtes fraværet som uberettiget, medmindre grundene til den manglende fremsendelse af attesten ikke kan tilregnes tjenestemanden.

En tjenestemand på sygeorlov kan på et hvilket som helst tidspunkt underkastes en lægeundersøgelse, der foranstalles af institutionen. Hvis en sådan undersøgelse ikke kan finde sted som følge af forhold, der må tilregnes tjenestemanden, betragtes hans fravær som uberettiget fra datoen for den planlagte undersøgelse.

Såfremt det ved undersøgelsen vurderes, at tjenestemanden er i stand til at gøre tjeneste, betragtes hans fravær som uberettiget fra datoen for undersøgelsen, jf. dog nedenstående afsnit.

Hvis den pågældende finder, at konklusionerne på grundlag af den af ansættelsesmyndigheden foranstaltede undersøgelse ikke er lægeligt begrundede, kan tjenestemanden eller en læge, der handler på hans vegne, inden for en frist på to arbejdsdage anmode institutionen om, at en uafhængig læge som opmand foretager en efterfølgende undersøgelse.

[...]

3. Med forbehold af en eventuel anvendelse af reglerne for disciplinær forfølgning fratrækkes fravær, der betragtes som uberettiget i henhold til stk. 1 og 2, i den pågældende tjenestemands årlige ferie. Såfremt tjenestemanden ikke har ret til yderligere ferie, mister han retten til sit vederlag for den pågældende periode.«

10 Artikel 6, stk. 5, i bilag IX til vedtægten fastsætter:

»I løbet af de fem dage, der følger efter rådets konstituering, kan den berørte tjenestemand én gang afvise et af rådets medlemmer. Institutionen kan også afvise et af rådets medlemmer.

Inden for samme frist kan rådets medlemmer gøre berettigede fritagelsesgrunde gældende, og de har pligt til at trække sig tilbage, hvis der består en interessekonflikt.

[...]«

Sagens baggrund

- 11 Sagens baggrund er beskrevet i den appellerede doms præmis 1-33. Med henblik på den foreliggende sag kan den sammenfattes som følger.
- 12 PV, der havde været EU-tjenestemand fra den 16. juli 2007, gjorde tjeneste i Kommissionens GD for »Beskæftigelse, Sociale Anliggender, Arbejdsmarkedsforhold og Inklusion« indtil den 30. september 2009.
- 13 Idet PV mente, at han var offer for chikane, indgav han den 5. august 2009 en ansøgning om bistand på grundlag af vedtægtens artikel 24. Denne procedure blev afsluttet den 9. juni 2010 efter en undersøgelse foretaget af Kommissionens Undersøgelses- og Disciplinærkontor, som konkluderede, at de foreskrevne betingelser i vedtægtens artikel 12a, stk. 3, for, at en given adfærd kunne anses for at udgøre psykisk chikane, ikke var opfyldt. Den 1. oktober 2009 blev PV forflyttet til Kommissionens GD for »Budget«.
- 14 Den 1. april 2013 blev PV tilknyttet enheden »Budget- og finansforvaltning« under GD for »Tolkning«.
- 15 Den 12. november 2013 indgav lederen af denne enhed en disciplinær klage over PV med angivelse af, at der forelå adfærdsrelaterede problemer, manglende anvendelse af gældende procedurer og mangelfuld arbejdsindsats.
- 16 Fra den 8. maj 2014 til den 31. juli 2016 mødte PV ikke op på arbejdet, idet han mente, at han var offer for psykisk chikane.

- 17 Den 27. juni og den 10. oktober 2014 afgav Kommissionens rådgivende læge udtalelser, ifølge hvilke PV var i stand til at genoptage arbejdet. Efterfølgende blev PV indkaldt til lægelige kontrolundersøgelser, og han efterkom ikke disse indkaldelser.
- 18 Idet generaldirektøren for GD for »Tolkning« lagde til grund, at PV's fraværperioder var uberettigede, traf denne flere afgørelser om indeholdelse af PV's løn.
- 19 Den 23. december 2014 indgav PV for anden gang en ansøgning om bistand i henhold til vedtægtens artikel 24. Ved afgørelse af 12. marts 2015 fastslog ansættelsesmyndigheden, at der ikke forelå nogen tegn på psykisk chikane over for PV, og den konkluderede derfor, at anvendelsen af hasteforanstaltninger i form af forflyttelse ikke var berettiget.
- 20 Den 10. juli 2015 indledte Kommissionen disciplinærsag CMS 13/087 vedrørende PV for gentagen ulydighed ved udøvelsen af hans hverv, upassende adfærd og uberettiget fravær.
- 21 Ved afgørelser af 31. maj og 5. juli 2016 fastslog generaldirektøren for GD for »Tolkning«, at PV's fravær i perioderne fra den 5. februar til den 31. marts 2016 og fra den 4. april til den 31. maj 2016 var ubeføjet, og besluttede at foretage indeholdelser i PV's løn. PV's klager over disse afgørelser blev afslået ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 28. november 2016.
- 22 Ved afgørelse af 11. juli 2016 besluttede PMO at suspendere udbetalingen af PV's løn fra den 1. juli 2016. PV's klage over denne afgørelse blev afslået ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 17. januar 2017.
- 23 Ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 26. juli 2016, der blev vedtaget efter disciplinærsag CMS 13/087, blev PV fjernet fra tjenesten med virkning fra den 1. august 2016 (herefter »afgørelsen om fjernelse fra tjenesten af 26. juli 2016«). Den klage, som PV indgav over denne afgørelse, blev afslået ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 2. februar 2017.
- 24 Ved skrivelse af 31. juli 2016 meddelte generaldirektøren for GD for »Tolkning« PV, at denne havde til hensigt at anse PV's fravær for ubeføjet i perioden fra den 2. juni til den 31. juli 2016 og at foretage indeholdelse i hans løn. PV's klage over denne skrivelse blev afslået ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 17. januar 2017.
- 25 Ved forhåndsmeddelelse af 21. september 2016 underrettede PMO PV om, at han havde en gæld til Kommissionen på 42 704,74 EUR, svarende til hans uberettigede fravær. PV's klage over denne afgørelse blev afslået ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 17. januar 2017.
- 26 Den 24. juli 2017 trak ansættelsesmyndigheden sin afgørelse om fjernelse fra tjenesten af 26. juli 2016 tilbage, og PV blev ved skrivelse fra generaldirektøren for GD for »Personale og Sikkerhed« underrettet om, at han ville blive genindsat den 16. september 2017 i enheden »Systèmes informatiques et de conférence« (IT- og konferencesystemer) under GD for »Tolkning«. PV's klage over afgørelsen om tilbagetrækning af hans fjernelse fra tjenesten blev afslået ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 15. januar 2018.
- 27 Ved skrivelse af 12. september 2017 foretog direktøren for PMO en modregning i PV's tilgodehavende for den periode, hvori han var fjernet fra tjenesten, og dennes gæld til Kommissionen, hvilket førte til en udbetaling af 9 550 EUR til PV. PV's klage over denne skrivelse om modregning blev afslået ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 9. marts 2018.

- 28 Den 20. september 2017 blev PV underrettet om, at hans fravær fra den 16. september 2017 blev anset for at være ubeføjet.
- 29 Den 6. oktober 2017 indledte Kommissionen disciplinærsag CMS 17/025 vedrørende de samme klagepunkter som dem, der var omhandlet i disciplinærsag CMS 13/087. PV's klage over indledningen af den nye disciplinærsag blev afslået ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 2. maj 2018.
- 30 Den 13. oktober 2017 traf generaldirektøren for GD for »Tolkning« en afgørelse om suspension af udbetalingen af PV's løn med virkning fra den 1. oktober 2017.
- 31 Ved e-mail af 15. november 2017 blev PV opfordret til at deltage i bedømmelsesproceduren FP 2016. PV's klage over denne opfordring blev afslået ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 16. marts 2018.
- 32 Ved e-mail af 22. februar 2018 blev PV opfordret til at deltage i bedømmelsesproceduren FP 2017. PV's klage over denne opfordring blev afslået ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 20. juni 2018.
- 33 Ved afgørelse af 21. oktober 2019, der blev vedtaget efter disciplinærsag CMS 17/025, fjernede Kommissionen PV fra tjenesten (herefter »afgørelsen om fjernelse fra tjenesten af 21. oktober 2019«). Denne fjernelse fra tjenesten trådte i kraft den 1. november 2019.

Sagen for Retten og den appellerede dom

- 34 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 12. december 2017 anlagde PV, efter at være blevet bevilget retshjælp af Rettens præsident, et søgsmål ved Retten, der blev registreret som sag T-786/16, med påstand om for det første annullation af de omtvistede retsakter, der er nævnt i denne doms præmis 1, første og andet led. For det andet nedlagde PV påstand om, at Kommissionen blev tilpligtet at betale henholdsvis 889 000 EUR og 132 828,67 EUR i erstatning for den ikke-økonomiske og økonomiske skade, der angiveligt var lidt.
- 35 Til støtte for dette søgsmål fremsatte PV fem anbringender, der i det væsentlige vedrørte tilsidesættelse, for det første af vedtægtens artikel 12a, for det andet af vedtægtens artikel 21a og 23, for det tredje af omsorgsprincippet og af vedtægtens artikel 24, for det fjerde af vedtægtens artikel 59 og 60 samt for det femte af artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).
- 36 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 11. april 2018 anlagde PV sag ved Retten, der blev registreret som sag T-224/18, med påstand om for det første, at Retten fastslog, at han havde været offer for psykisk chikane, for det andet, at Retten annullerede de omtvistede retsakter, der er nævnt i denne doms præmis 1, fjerde led, og for det tredje, at Kommissionen principalt blev tilpligtet at betale 98 000 EUR og 23 190,44 EUR i erstatning for henholdsvis den angiveligt lidt økonomiske og ikke-økonomiske skade, subsidiært 7 612,87 EUR i erstatning for økonomiske skade, der angiveligt var lidt.
- 37 Til støtte for dette søgsmål fremsatte PV syv anbringender, der i det væsentlige vedrørte tilsidesættelse, for det første af vedtægtens artikel 12a, for det andet af vedtægtens artikel 21a og 23, for det tredje af vedtægtens artikel 11a og chartrets artikel 41, for det fjerde af princippet om

omsorgspligt, for det femte af princippet om indsigelse mod manglende opfyldelse og af legalitetsprincippet, for det sjette af princippet ne bis in idem og for det syvende af chartrets artikel 41.

- 38 Ved den appellerede dom frifandt Retten Kommissionen i de to sager anlagt af PV.
- 39 For det første afviste Retten i denne doms præmis 67-130 PV's påstand om, at det blev fastslået, at han havde været offer for psykisk chikane, og påstandene om annulation af bl.a. afgørelsen om fjernelse fra tjenesten af 26. juli 2016, disciplinærsagerne CMS 13/087 og CMS 17/025 og de afgørelser, som PV subsidiært havde nedlagt påstand om annulation af i sag T-786/16.
- 40 For det andet fandt Retten i samme doms præmis 131 og 132, at det var ufornuddent at tage stilling til det femte anbringende i sag T-786/16 og det sjette og det syvende anbringende i sag T-224/18, eftersom disse anbringender var blevet fremsat til støtte for de påstande om annulation af henholdsvis den første og den anden disciplinærsag, der var blevet afvist.
- 41 For det tredje forkastede Retten i den appellerede doms præmis 135-248 de øvrige anbringender i søgsmålet.
- 42 Med henblik herpå fastslog Retten først i denne doms præmis 173, at de faktiske omstændigheder vedrørende psykisk chikane, som PV havde påberåbt sig, ikke var blevet godtgjort i tilstrækkeligt omfang.
- 43 Dernæst forkastede Retten i den nævnte doms præmis 177-241 PV's anbringender om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 11a, 21a, 23, 24, 59 og 60 samt legalitetsprincippet, omsorgsprincippet og princippet om indsigelse mod manglende opfyldelse.
- 44 For det fjerde forkastede Retten i samme doms præmis 249-255 PV's erstatningspåstande med den begrundelse, at disse påstande i det væsentlige var støttet på, at de afgørelser, der var genstand for annulationssøgsmålet, angiveligt var ulovlige, og at disse afgørelses ulovlighed ikke var blevet godtgjort af PV.

Parternes påstande

- 45 PV har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
 - Domstolen træffer afgørelse i sagen.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser.
- 46 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Appellen forkastes.
 - PV tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Om appellen

- 47 PV har til støtte for appellen gjort ti anbringender gældende vedrørende for det første tilsidesættelse af artikel 72 TEUF, 270 TEUF og vedtægtens artikel 23, for det andet tilsidesættelse af artikel 4 TEU, chartrets artikel 41 og vedtægtens artikel 11a, for det tredje tilsidesættelse af princippet om *fraus omnia corrumpit* og artikel 36 i statuttens for Den Europæiske Unions Domstol, for det fjerde tilsidesættelse af chartrets artikel 1, 3, 4, 31 og 41 samt vedtægtens artikel 1e og 12a, for det femte en fejlagtig fortolkning af vedtægtens artikel 59 og tilsidesættelse af en intern afgørelse fra Kommissionen, for det sjette tilsidesættelse af princippet om indsigelse mod manglende opfyldelse, for det syvende tilsidesættelse af chartrets artikel 41 og af statuttens artikel 25, for det ottende en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, for det niende tilsidesættelse af chartrets artikel 15 og for det tiende tilsidesættelse af forbuddet mod at træffe afgørelse *ultra petita*.

Det første anbringende

Parternes argumentation

- 48 Med det første anbringende har PV kritiseret Rettens bedømmelse i den appellerede doms præmis 184 og 185 af hans argumentation om en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 21a og 23.
- 49 For det første begik Retten en retlig fejl, da den i denne doms præmis 184 fastslog, at det kun er en domfældelse, der gør det muligt at godtgøre faktiske omstændigheder om psykisk chikane eller intellektuelt falsk, og at en kendelse om bevisoptagelse er uden nogen relevans ved undersøgelsen af, om sådanne faktiske omstændigheder har grundlag.
- 50 For det andet tilsidesatte Retten artikel 270 TEUF, da den i den nævnte doms præmis 185 fastslog, at ansættelsesforholdet mellem en tjenestemand og dennes institution udelukkende reguleres af vedtægten, eftersom andre retskilder er relevante, navnlig straffelovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den berørte ansatte arbejder. Enhver strafbar handling begået af en ansat, såsom psykisk chikane, forfalskning af offentlige dokumenter eller korruption, som sanktioneres ved den belgiske straffelov, udgør således ligeledes en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 23. De kendelser, som den belgiske undersøgelsesdommer har afsagt som følge af de klager, som PV har indgivet over flere tjenestemænd, gør det muligt at godtgøre, at sådanne strafferetlige overtrædelser er blevet begået. Da Retten ikke har taget hensyn til de beviser, som disse retsafgørelser er støttet på, har den ligeledes tilsidesat artikel 2 TEU og artikel 67, stk. 3, TEUF.
- 51 For det tredje gengav Retten de faktiske omstændigheder urigtigt, idet den undlod at tage hensyn til flere afgørende elementer. Først undlod Retten at tage hensyn til de kendelser, som en belgisk undersøgelsesdommer havde afsagt med henblik på at foretage en høring af visse tjenestemænd i Kommissionen, der var involveret i vedtagelsen af visse omtvistede retsakter, selv om disse kendelser var blevet afsagt i medfør af en processuel ordning, der viste, at disse personer blev anset for at være mistænkt for at have begået de hævdede overtrædelser. Dernæst burde Retten have taget hensyn til, at en belgisk undersøgelsesdommer anordnede beslaglæggelse den 19. september 2018 af akterne i disciplinærsag CMS 17/025 som bevismateriale for overtrædelsen forfalskning af offentlige dokumenter. Endelig burde en falsk underskrift, der fremgår af afgørelsen om indeholdelse i løn af 15. september 2016, have foranlediget Retten til at anvende princippet *fraus omnia corrumpit*.

- 52 Retten gengav desuden de faktiske omstændigheder urigtigt, da den i den appellerede doms præmis 184 fastslog, at Kommissionen i retsmødet, uden at dette var blevet bestridt af PV, havde anført, at de belgiske retsinstanser havde dømt PV til at betale Kommissionens rådgivende læge et beløb på 25 000 EUR i kompensation. PV var nemlig ikke dømt til at betale et sådant beløb i kompensation. Tribunal correctionnel de Bruxelles (retten i første instans i straffesager i Bruxelles, Belgien) havde derimod fastslået, at en rådgivende læge fra Kommissionen ikke kunne indstævnes, og havde tilpligtet PV at betale sagsomkostningerne på 440 EUR.
- 53 Kommissionen har gjort gældende, at det første anbringende skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 54 Hvad i første række angår den retlige fejl, som PV har påberåbt sig med hensyn til Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 184, bemærkes, at PV har foreholdt Retten dels, at denne fandt, at det kun er en domfældelse, der gør det muligt at godtgøre faktiske omstændigheder om psykisk chikane eller intellektuelt falsk, dels at denne fastslog, at en kendelse om bevisoptagelse er uden nogen relevans ved undersøgelsen af, om sådanne faktiske omstændigheder har grundlag.
- 55 Det skal i denne forbindelse først bemærkes, at Retten i denne præmis 184 med rette fastslog, at handlinger, der ikke indebærer en endelig konstatering med hensyn til faktiske omstændigheder, der består i intellektuelt falsk eller chikane, efter deres art ikke i sig selv gør det muligt at godtgøre disse faktiske omstændigheder.
- 56 Herefter bemærkes, at det af PV hævdede, hvorefter Retten i den appellerede doms præmis 184 skulle have fastslået, at en kendelse om bevisoptagelse er uden nogen relevans med henblik på at godtgøre faktiske omstændigheder vedrørende psykisk chikane eller intellektuelt falsk, følger af en urigtig læsning af denne præmis 184.
- 57 Idet Retten i den nævnte præmis 184 konstaterede, at ingen af de faktiske omstændigheder, som PV havde kvalificeret som psykisk chikane eller intellektuelt falsk, var blevet karakteriseret som sådan og heller ikke havde været genstand for en straffedom afsagt af belgisk domstol, fastslog den nemlig, at de kendelser, der var blev afsagt i forbindelse med den strafferetlige efterforskning, som var blevet påberåbt af PV, ikke i sig selv gjorde det muligt at godtgøre disse faktiske omstændigheder og derfor ikke var afgørende i forbindelse med denne bedømmelse, uden dog at fastslå, at de var irrelevante.
- 58 Følgelig er PV's argumentation om, at Retten begik en retlig fejl i præmis 184, ugrundet.
- 59 Hvad i anden række angår Rettens fortolkning af artikel 270 TEUF i den appellerede doms præmis 185, hvorved Retten på grundlag af denne bestemmelse forkastede enhver relevans af national lovgivning ved undersøgelsen af PV's argumenter vedrørende tilsidesættelse af vedtægtens 21a og 23, bemærkes, at artikel 270 TEUF bestemmer, at Domstolen har kompetence til at afgøre alle tvister mellem Unionen og dens ansatte med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i vedtægten og de ansættelsesvilkår, der gælder for dens øvrige ansatte.

- 60 Det følger af denne bestemmelse, at enhver tvist mellem på den ene side en tjenestemand eller en EU-ansat og på den anden side den pågældendes nuværende institution, som hidrører fra det ansættelsesforhold, som knytter den pågældende til institutionen, henhører under Domstolens enekompetence (jf. i denne retning dom af 15.7.2021, OH (Retslig immunitet), C-758/19, EU:C:2021:603, præmis 24 og 34).
- 61 Det fremgår derimod på ingen måde af ordlyden af artikel 270 TEUF, at ansættelsesforholdet mellem en tjenestemand og dennes institution udelukkende reguleres af vedtægten.
- 62 Som generaladvokaten således for det første har anført i punkt 62-71 i forslaget til afgørelse, finder andre EU-retlige bestemmelser, der både henhører under den primære og den afledte ret, nemlig anvendelse på ansættelsesforholdet mellem en tjenestemand og dennes institution.
- 63 For det andet henviser visse bestemmelser i vedtægten til medlemsstaternes nationale lovgivning.
- 64 Dette gælder navnlig vedtægtens artikel 21a og 23, som PV har påberåbt sig til støtte for sine annulationssøgsmål.
- 65 Vedtægtens artikel 23 om de privilegier og immuniteter, der tilkommer tjenestemænd, præciserer således i stk. 1, at de berørte ikke er fritaget for iagttagelse af gældende lovgivning og politiets forskrifter. Det fremgår dermed af denne bestemmelse, at tjenestemænd er forpligtede til at overholde de love, der er vedtaget af den medlemsstat, hvor de gør tjeneste, og hvis overholdelse påhviler enhver, der befinder sig på dens område, hvilket omfatter denne medlemsstats strafferet.
- 66 På samme måde bestemmer vedtægtens artikel 21a, stk. 1, at en tjenestemand ikke er forpligtet til at udføre en ordre, der er klart ulovlig eller strider mod de gældende sikkerhedsbestemmelser. Denne bestemmelse, sammenholdt med vedtægtens artikel 23, stk. 1, gør det således muligt for en tjenestemand at afslå at udføre en ordre, som denne har modtaget, ved at påberåbe sig en tilsidesættelse af straffelovgivningen i den medlemsstat, hvor han gør tjeneste, som udførelsen af denne ordre ville indebære.
- 67 Det følger af disse betragtninger, at Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 185 fastslog, at ansættelsesforholdet mellem en tjenestemand og dennes institution udelukkende reguleres af vedtægten, idet den således på grundlag af artikel 270 TEUF benægtede enhver relevans for den nationale strafferet.
- 68 Selv hvis præmisserne i en dom afsagt af Retten indeholder en tilsidesættelse af EU-retten, men konklusionen er berettiget af andre retlige grunde, må appellen imidlertid forkastes (dom af 25.2.2021, Dalli mod Kommissionen, C-615/19 P, EU:C:2021:133, præmis 165 og den deri nævnte retspraksis).
- 69 I denne henseende bemærkes, at vedtægtens artikel 21a giver tjenestemanden mulighed for at nægte at udføre en ordre, når denne er klart ulovlig eller strider mod de gældende sikkerhedsbestemmelser.
- 70 Det følger heraf, at den nævnte bestemmelse ikke kan påberåbes til støtte for et søgsmål med påstand om annulation af afgørelser, der ikke er truffet som følge af en tjenstemands nægtelse af at efterkomme en ordre, som denne har modtaget.

- 71 Det må i det foreliggende tilfælde konstateres, at ingen af de omtvistede afgørelser i forbindelse med sag T-786/16 og sag T-224/18 er blevet truffet som følge af PV's nægtelse af at udføre en ordre.
- 72 Hvad angår klagepunktet om en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 23 bemærkes, at den blotte hævde af, at der er begået strafferetlige overtrædelser af tjenestemænd, som har deltaget i vedtagelsen af de omtvistede afgørelser, og at der er blevet indledt strafferetlig efterforskning vedrørende disse overtrædelser, i forbindelse med hvilken disse tjenestemænd er blevet hørt, ikke er tilstrækkelig til at godtgøre, at sådanne overtrædelser er blevet begået i forbindelse med vedtagelsen af disse afgørelser. For så vidt som PV's argumentation, som den appellerede doms præmis 185 vedrører, er støttet på sådanne ikke underbyggede hævdelser, burde den under alle omstændigheder have været forkastet som ugrundet.
- 73 Argumentationen om, at Retten begik en retlig fejl i denne præmis 185, skal derfor forkastes som uvirksom.
- 74 Hvad angår det af PV hævdede om, at Retten tilsidesatte artikel 2 TEU og artikel 67, stk. 3, TEUF, idet den ikke tog hensyn til de beviser, som de kendelser, der var afsagt af en belgisk forundersøgelsesdommer, og som PV havde påberåbt sig, var støttet på, er det tilstrækkeligt at bemærke, at disse bestemmelser hverken har til formål eller til følge at fastlægge reglerne om Unionens retsinstansers bedømmelse af de faktiske omstændigheder og beviser.
- 75 Hvad i tredje række angår det af PV hævdede om, at Retten foretog »urigtige gengivelser ved udeladelse«, skal det bemærkes, at selv om den argumentation, som PV har fremført i forbindelse med det første anbringende, vedrører den appellerede doms præmis 184 og 185, foretog Retten ikke nogen faktuelle konstateringer i denne præmis 185, således at PV's argumentation om en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder skal forstås således, at den har til formål at anfægte de faktiske omstændigheder, der blev fastslået i denne doms præmis 184.
- 76 I den nævnte præmis 184 fastslog Retten bl.a., at ingen af de forhold, som PV havde kvalificeret som psykisk chikane eller intellektuelt falsk, var blevet karakteriseret således af en national belgisk domstol eller havde været genstand for en straffedom afsagt af en sådan domstol. Retten bemærkede ligeledes, at de begæringer, som PV havde indgivet til de belgiske domstole, havde givet anledning til strafferetlig efterforskning.
- 77 I denne henseende bemærkes, at det følger af artikel 256 TEUF og artikel 58, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, at en appel er begrænset til retsspørgsmål. Det er derfor alene Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder og til at bedømme beviserne. Bedømmelsen af disse faktiske omstændigheder og beviser er således ikke et retsspørgsmål, der som sådant kan efterprøves af Domstolen under en appelsag, medmindre disse omstændigheder og beviser er blevet urigtigt gengivet (dom af 21.10.2021, Parlamentet mod UZ, C-894/19 P, EU:C:2021:863, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).
- 78 En sådan urigtig gengivelse af beviserne foreligger, hvis det uden fremlæggelse af nye beviser fremgår åbenbart, at bedømmelsen af de foreliggende beviser er urigtig. Denne urigtige gengivelse skal imidlertid fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet bedømmelse af de faktiske omstændigheder og beviserne. Endvidere påhviler det en appellant, der gør gældende, at Retten har gengivet beviserne urigtigt, præcist at angive, hvilke beviser der er blevet urigtigt gengivet af Retten, og at påvise de fejl i dens

undersøgelse, der efter appellantens opfattelse har foranlediget Retten til denne urigtige gengivelse (dom af 27.2.2020, Litauen mod Kommissionen, C-79/19 P, EU:C:2020:129, præmis 71 og den deri nævnte retspraksis).

- 79 Henset til denne retspraksis kan Rettens faktuelle konstateringer i den appellerede doms præmis 184 kun anfægtes, hvis det godtgøres, at det åbenbart følger af de for Retten fremlagte dokumenter, at disse konstateringer er urigtige.
- 80 I denne henseende har PV indledningsvis påberåbt sig flere dokumenter, som han havde fremlagt i første instans, og som Retten ikke tog hensyn til.
- 81 Det er korrekt, at Rettens faktuelle konstateringer i den appellerede doms præmis 184 var støttet på den omstændighed, at de begæringer, som PV havde indgivet til de belgiske retter, havde givet anledning til indledningen af strafferetlige efterforskninger, på to domme afsagt af chambre des mises en accusation de la cour d'appel de Bruxelles (Belgien) (afdelingen for tiltalerejsning ved appeldomstolen i Bruxelles, Belgien) og på en anden dom afsagt af en belgisk retsinstans.
- 82 Da PV har begrænset sig til at opregne de dokumenter, som Retten ikke har undersøgt, har han imidlertid ikke godtgjort, at disse kan rejse tvivl om den bedømmelse, som Retten foretog i denne doms præmis 184, hvorefter ingen af de faktiske omstændigheder, som PV kvalificerede som intellektuelt falsk eller psykisk chikane, var blevet karakteriseret således af en belgisk retsinstans eller havde været genstand for en straffedom afsagt af en sådan retsinstans.
- 83 Hvad dernæst angår den hævdede urigtige gengivelse af de udtalelser, som Kommissionen fremsatte i retsmødet for Retten, bemærkes, at selv hvis det antages, at Retten med urette anførte, at Kommissionen i dette retsmøde havde anført, at de belgiske domstole havde dømt PV til at betale Kommissionens rådgivende læge et beløb på 25 000 EUR i compensation, selv om PV i realiteten kun havde skullet betale et beløb på 440 EUR, kan en sådan fejl under alle omstændigheder ikke rejse tvivl om den bedømmelse, som Retten foretog i den appellerede doms præmis 184, og for hvilken der er redegjort i denne doms præmis 76. Dette argument må således forkastes som uvirksomt.
- 84 Hvad endelig angår det af PV anførte om, at Retten burde have undersøgt, om den hævdede falske underskrift på afgørelsen om indeholdelse af løn af 15. september 2016 medførte anvendelsen af princippet *fraus omnia corrumpit*, bemærkes, at Domstolens under en appel kun har kompetence til at tage stilling til den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender og argumenter, som er blevet behandlet for Retten. En part kan således ikke for første gang for Domstolen fremføre anbringender eller argumenter, der ikke var blevet fremsat for Retten (dom af 18.3.2021, Pometon mod Kommissionen, C-440/19 P, EU:C:2021:214, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).
- 85 I det foreliggende tilfælde påberåbte PV sig i første instans princippet *fraus omnia corrumpit* udelukkende til støtte for påstanden om annullation af disciplinærsag CMS 17/025, således at klagepunktet om tilsidesættelse af dette princip må afvises for så vidt angår de øvrige omtvistede retsakter, der er omfattet af det første appelanbringende, såsom afgørelsen om indeholdelse af løn af 15. september 2016.
- 86 Hvad angår disciplinærsag CMS 17/025 bemærkes, at eftersom påstanden om annullation af denne disciplinærsag blev afvist af Retten i den appellerede doms præmis 94, uden at denne bedømmelse er blevet anfægtet af PV i dennes appel, kan Retten ikke med føje kritiseres for, at

den i forbindelse med bedømmelsen af denne påstand ikke undersøgte argumentationen om en tilsidesættelse af princippet *fraus omnia corrumpit*, således at PV's argumentation om, at det blev undladt at tage stilling til den hævdede tilsidesættelse af dette princip, må forkastes som ugrundet.

- 87 Det følger heraf, at det første anbringende delvist skal afvises, delvist skal forkastes som ugrundet.

Det andet anbringende

Parternes argumentation

- 88 Med det andet anbringende har PV for det første gjort gældende, at den konstatering, som Retten foretog i den appellerede doms præmis 184, hvorefter ingen af de faktiske omstændigheder, som PV havde kvalificeret som psykisk chikane eller intellektuelt falsk, ikke var blevet karakteriseret som sådanne af en national belgisk ret og heller ikke havde været genstand for en straffedom afsagt af en sådan ret, fulgte af Kommissionens systematiske »sabotage« af de strafferetlige efterforskninger, hvilket er i strid med PV's ret til en retfærdig rettergang. Denne institution misbrugte den funktionelle immunitet ved systematisk at afslå at tillade en forundersøgelsesdommer at foretage afhøringer af tjenestemænd, hvilket var i strid med det princip om loyalt samarbejde, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, TEU, selv om der ikke var tale om udøvelse af offentlig myndighed. Desuden greb Kommissionen og visse af dens tjenestemænd ind i den strafferetlige efterforskning, der var blevet indledt af de belgiske myndigheder, i strid med artikel 72 TEUF, vedtægtens artikel 23 og de rettigheder, som PV er tillagt ved chartrets artikel 41 i sin egenskab af civil part i forbindelse med disse straffesager.
- 89 For det andet foretog Retten en urigtig gengivelse af sagsakterne, da den i den appellerede doms præmis 192 forkastede klagepunktet om en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 11a med den begrundelse, at en simpel strafferetlig begæring indgivet af PV vedrørende de medlemmer af ansættelsesmyndigheden, der havde til opgave at træffe afgørelser vedrørende ham, ikke kunne være tilstrækkelig til at bringe disse personer i en interessekonflikt, selv om flere af de af PV indgivne strafferetlige begæringer havde givet anledning til indledning af strafferetlig efterforskning. Ifølge PV burde denne omstændighed have foranlediget Retten til at fastslå, at disse medlemmer af ansættelsesmyndigheden befandt sig i en interessekonflikt i forbindelse med disciplinærsag CMS 17/025 og i forbindelse med vedtagelsen af afgørelse om fjernelse fra tjenesten af 21. oktober 2019. Retten burde derfor have fastslået en tilsidesættelse af chartrets artikel 41, af vedtægtens artikel 11a og af artikel 6, stk. 5, i bilag IX til vedtægten.
- 90 Ifølge Kommissionen skal det andet anbringende forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 91 Hvad for det første angår det hævdede om, at Kommissionen systematisk skulle have misbrugt den funktionelle immunitet og grebet ind i den strafferetlige efterforskning i Belgien, bemærkes, at PV for Retten alene gjorde gældende, at det forhold, at Kommissionens tidligere generalsekretær havde modsat sig, at en person, der havde deltaget i vedtagelsen af visse omtvistede retsakter, blev hørt, kunne udgøre en tilsidesættelse af princippet om loyalt samarbejde.

- 92 Denne hævdelser skal derfor afvises i overensstemmelse med Domstolens praksis, der er nævnt i denne doms præmis 84, for så vidt som den er støttet på andre hævdede afslag på høringer og angivelige indgreb i den strafferetlige efterforskning i Belgien.
- 93 Hvad angår argumentationen om en tilsidesættelse af princippet om loyalt samarbejde som følge af, at Kommissionens tidligere generalsekretær havde modsat sig, at en person, der havde deltaget i vedtagelsen af visse omtvistede retsakter, blev hørt, bemærkes, at første punktum i den appellerede doms præmis 184 er begrænset til en konstatering af, at ingen af de faktiske omstændigheder, som PV havde kvalificeret som psykisk chikane eller intellektuelt falsk, var blevet karakteriseret således af en belgisk domstol eller havde været genstand for en straffedom afsagt af en sådan domstol. Da en sådan konstatering ikke indeholder nogen bedømmelse af lovligheden af det forhold, at den tidligere generalsekretær havde modsat sig dette, må det konstateres, at PV's argumentation udspringer af en fejlagtig læsning af denne sætning i den appellerede dom og derfor skal forkastes som ugrundet.
- 94 Hvad for det andet angår de fejl, som Retten skulle have begået i den appellerede doms præmis 192, bemærkes, at PV's argumentation vedrørende tilsidesættelsen af vedtægts artikel 11a omhandler disciplinærsag CMS 17/025 og afgørelsen om fjernelse fra tjenesten af 21. oktober 2019.
- 95 Som anført i denne doms præmis 86 afviste Retten imidlertid påstanden om annullation af denne disciplinærsag, uden at der er blevet rejst tvivl om denne bedømmelse i PV's appelskrift. Desuden var afgørelsen om fjernelse fra tjenesten af 21. oktober 2019 ikke omfattet af PV's påstande i forbindelse med hans søgsmål i sag T-786/16 og sag T-224/18.
- 96 Argumentationen om, at Retten begik en retlig fejl i denne doms præmis 192, er derfor uvirksom.
- 97 Det følger heraf, at det andet anbringende delvist skal afvises, delvist skal forkastes som ugrundet.

Det tredje anbringende

Parternes argumentation

- 98 Med det tredje anbringende har PV gjort gældende, at Retten »foretog en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder ved udeladelse« og tilsidesatte den begrundelsespligt, der følger af artikel 36 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, idet den ikke undersøgte anvendelsen af princippet *fraus omnia corrumpit* på disciplinærsag CMS 17/025 på grund af anvendelsen af en afgørelse, der indeholdt en falsk underskrift, i denne sag.
- 99 Undersøgelsen af dette princip burde have foranlediget Retten til at annullere den administrative undersøgelse, disciplinærsag CMS 17/025 og flere afgørelser vedrørende PV's løn.
- 100 Kommissionen har gjort gældende, at det tredje anbringende skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 101 Det bemærkes, at i overensstemmelse med Domstolens praksis, der er nævnt i denne doms præmis 84, kan en part ikke i forbindelse med en appel for første gang for Domstolen fremføre anbringender eller argumenter, der ikke er blevet fremsat for Retten.
- 102 I det foreliggende tilfælde påberåbte PV sig i første instans princippet *fraus omnia corrumpit* alene i forhold til disciplinærsag CMS 17/025. Det tredje appelanbringende skal derfor afvises, for så vidt som det foreholdes Retten, at den ikke anvendte det nævnte princip i forhold til afgørelserne vedrørende PV's løn.
- 103 Hvad angår disciplinærsag CMS 17/025 blev påstanden om annullation af denne sag, således som det er anført i denne doms præmis 86, afvist af Retten i den appellerede doms præmis 94, uden at der er blevet rejst tvivl om denne bedømmelse i appellen. Det kan følgelig ikke med føje foreholdes Retten, at den ikke tog stilling til realiteten i forbindelse med anvendelsen af princippet *fraus omnia corrumpit*. PV's klagepunkt om undladelse af at tage stilling til anvendelsen af princippet *fraus omnia corrumpit* skal derfor forkastes som ugrundet.
- 104 Det følger heraf, at det tredje anbringende delvist skal afvises, delvist skal forkastes som ugrundet.

Det femte anbringende

- 105 Med det femte anbringende, der i det væsentlige er opdelt i tre led, og som skal undersøges i fjerde omgang, har PV gjort gældende, at Retten begik flere fejl, idet den forkastede hans argumentation om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 59 og Kommissionens anvendelse af intellektuelt falsk.

Det femte anbringendes andet led

– Parternes argumentation

- 106 Med det femte anbringendes andet led, som skal behandles først, har PV gjort gældende, at Retten gengav de faktiske omstændigheder urigtigt og begik retlige fejl i sin bedømmelse i den appellerede doms præmis 116-112 af argumentationen om, at Kommissionens anvendelse af intellektuelt falsk i form af lægelige udtalelser fra institutionens rådgivende læge indebærer, at de omtvistede retsakter er nulliteter.
- 107 For det første kunne Retten ikke i denne doms præmis 114 med føje fastslå, at den omstændighed, at visse notater om manglende fremmøde var benævnt »lægelige udtalelser«, skyldtes en redaktionel fejl, der beroede på uagtsomhed. PV har anført, at henset til antallet af lægelige udtalelser afgivet af Kommissionens rådgivende læge kunne der ikke være tale om uagtsomhed. Denne læges adfærd må tværtimod anses for at være forsætlig.
- 108 For det andet begik Retten en retlig fejl, da den i denne præmis 114 fastslog, at denne redaktionelle fejl var blevet belyst og berigtiget efterfølgende. PV har gjort gældende, at de omhandlede lægelige udtalelser ikke er blevet berigtiget, således at den hævdede ulovlighed fortsat består. Retten præciserede i øvrigt ikke, hvorledes disse lægelige udtalelser var blevet berigtiget.

- 109 Denne retlige fejl foranledigede Retten til i den appellerede doms præmis 115 og 116 fejlagtigt at fastslå, at de hævdede ulovligheder ikke havde en tilstrækkelig åbenbar og alvorlig karakter til, at det kunne fastslås, at de omtvistede retsakter var nulliteter.
- 110 For det tredje begik Retten en retlig fejl, da den i denne doms præmis 114 fastslog, at et notat om manglende fremmøde fra den rådgivende læge ikke udgjorde en retsakt, der gik PV imod, og at et sådant notat ikke kunne anfægtes for en opmand i henhold til vedtægtens artikel 59, stk. 1, femte afsnit. De to betingelser i denne bestemmelse, nemlig at der foreligger en lægelig konklusion, og at denne konklusion ikke er lægeligt begrundet, er nemlig opfyldt både hvad angår den rådgivende læges omtvistede udtalelser og notater. Disse retsakter skal derfor annulleres, da den rådgivende læge uden begrundelse afslog de af PV indgivne anmodninger om, at en opmand skulle foretage en efterfølgende undersøgelse.
- 111 Kommissionen har gjort gældende, at det femte anbringendes andet led bør forkastes.

– *Domstolens bemærkninger*

- 112 Hvad angår de retlige fejl, som Retten skulle have begået i den appellerede doms præmis 114, bemærkes, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at enhver af institutionerne udstedt bestemmelse – uanset form – som tilsigter at have bindende retsvirkninger, udgør »retsakter, der kan anfægtes« i artikel 263 TEUF's forstand (dom af 6.10.2021, Tognoli m.fl. mod Parlamentet, C-431/20 P, EU:C:2021:807, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 113 Domstolen har ligeledes præciseret, at mellemkommende foranstaltninger, der i en procedure med flere trin har til formål at forberede den endelige afgørelse, principielt ikke udgør retsakter, som kan være genstand for et annulationssøgsmål (dom af 6.10.2021, Tognoli m.fl. mod Parlamentet, C-431/20 P, EU:C:2021:807, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).
- 114 Som Retten i det væsentlige bemærkede i den appellerede doms præmis 114, udgør den rådgivende læges notater om manglende fremmøde i det foreliggende tilfælde mellemkommende foranstaltninger, der ikke har selvstændige retsvirkninger, og som i givet fald kan anfægtes under en sag anlagt til prøvelse af de afgørelser, der er vedtaget på grundlag heraf.
- 115 Det følger heraf, at det af PV hævdede om, at Retten begik en retlig fejl, da den i denne præmis 114 fastslog, at et notat om manglende fremmøde ikke udgør en retsakt, der går ham imod, skal forkastes som ugrundet.
- 116 Eftersom det fremgår af ovenstående betragtninger, at notaterne om manglende fremmøde ikke udgør retsakter, der kan anfægtes, som omhandlet i artikel 263 TEUF, skal PV's argument om en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 59, stk. 1, femte afsnit, under alle omstændigheder forkastes som uvirksomt.
- 117 Det samme gælder for så vidt angår de andre retlige fejl, som PV har påberåbt sig inden for rammerne af det femte anbringendes andet led.
- 118 Selv hvis det blev antaget, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede doms præmis 114 ved at fastslå, at den redaktionelle fejl, der påvirkede visse notater om manglende fremmøde, var blevet belyst og berigtiget, bemærkes for det første, at disse notater om manglende fremmøde ikke som sådan udgør retsakter, der kan anfægtes, som omhandlet i artikel 263 TEUF, og for det andet, at en sådan fejl ikke for så vidt angår de omtvistede retsakter, der blev vedtaget i forbindelse med disse

notater om manglende fremmøde, kan rejse tvivl om den konstatering, som Retten foretog i denne doms præmis 115, hvorefter den åbenbarhed og alvorlighed, der krævedes for, at det medførte, at disse retsakter var nulliteter, ikke var nået.

- 119 Det følger heraf, at det femte anbringendes andet led skal forkastes som ugrundet.

Det femte anbringendes tredje led

– Parternes argumentation

- 120 Med det femte anbringendes tredje led har PV anfægtet den appellerede doms præmis 112 og 113, hvorved Retten skulle have fastslået, at der ikke forelå en liste over administrative afgørelser, som PV havde kvalificeret som intellektuelt falsk. PV har for det første anført, at han havde indleveret en liste over de afgørelser, som han påstod annulleret, til Retten. For det andet skal enhver administrativ afgørelse om afslag eller enhver afgørelse, der går ham imod, og som er baseret på en konstatering om uberettiget fravær, anses for at være falsk intellektuelt, eftersom alle PV's fraværperioder havde været berettigede ved attester om uarbejdsdygtighed.

- 121 Kommissionen er af den opfattelse, at det femte anbringendes tredje led skal forkastes.

– Domstolens bemærkninger

- 122 For det første skal PV's argument om, at Retten i den appellerede doms præmis 112 og 113 med urette skulle have kritiseret ham for ikke at have indleveret en liste over de handlinger, som han kvalificerede som intellektuelt falsk, forkastes som ugrundet, eftersom det er baseret på en urigtig læsning af disse præmisser.
- 123 Retten fastslog nemlig i den appellerede doms præmis 112, at det for hver af de omtvistede retsakter tilkom PV at godtgøre, hvorledes Kommissionens angivelige anvendelse af intellektuelt falsk havde behæftet retsakten med en ulovlighed, hvis grovhed var så åbenbar, at den ikke kunne tolereres af Unionens retsorden. Retten fastslog dernæst i denne doms præmis 113, at PV havde begrænset sig til at fremsætte generelle hævdelser i denne henseende, hvilket førte Retten til i den nævnte doms præmis 115 at fastslå, at den åbenbarhed og alvorlighed, der medførte, at en retsakt var en nullitet, ikke var nået.
- 124 Ved at træffe en sådan afgørelse fastslog Retten, at det ikke fremgik af PV's argumentation, at den krævede åbenbarhed og alvorlighed var nået, uden at Retten dog støttede sig på, at PV ikke havde fremlagt en liste over de retsakter, som han kvalificerede som intellektuelt falsk.
- 125 For det andet kan PV's argumentation vedrørende indholdet af attester om uarbejdsdygtighed ikke antages til realitetsbehandling i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 77, eftersom den vedrører Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder, uden at PV har påberåbt sig en urigtig gengivelse i denne henseende.
- 126 Det følger heraf, at det femte anbringendes tredje led delvist skal forkastes som ugrundet, delvist skal afvises.

Det femte anbringendes første led

– Parternes argumentation

- 127 Med det femte anbringendes første led, som skal undersøges i tredje omgang, har PV i første række gjort gældende, at Retten gengav de faktiske omstændigheder urigtigt i den appellerede doms præmis 226.
- 128 For det første fastslog Retten, at PV's manglende fremmøder til kontrolundersøgelser ikke var lægeligt begrundede, selv om det forhold, at PV ikke mødte op, havde været begrundet med attester fra hans behandlende læge, der foreskrev, at enhver kontakt med hans arbejdsmiljø skulle undgås, hvilket indbefattede Kommissionens lægetjeneste for kontrol. Endvidere kunne denne institution ifølge PV have iværksat en lægeundersøgelse i hjemmet, hvilket den ikke havde gjort.
- 129 For det andet gengav Retten de faktiske omstændigheder urigtigt ved at undlade at bemærke, at otte mødeindkaldelser til lægeundersøgelser var blevet sendt for sent og modtaget af PV efter datoen for den pågældende kontrolundersøgelse. Det følger heraf, at vurderingen i den appellerede doms præmis 220, hvorefter det manglende fremmøde i forbindelse med de forskellige indkaldelser til lægeundersøgelser kunne tilregnes PV, var fejlagtig i forhold til disse otte indkaldelser.
- 130 PV har i anden række anført, at de lægelige udtalelser af 27. juni og 10. oktober 2014, hvorefter han kunne genoptage arbejdet, formentlig var resultatet af instrukser modtaget fra GD for »Tolkning« og således udgjorde en aktiv deltagelse i den psykiske chikane, som PV var offer for, samt en tilsidesættelse af de etiske regler og forsigtighedsprincippet.
- 131 Ifølge PV undlod Retten desuden at undersøge de ulovligheder, som udtalelserne fra Kommissionens rådgivende læge var behæftet med. Disse lægelige udtalelser er nemlig intellektuelt falsk. For det første hævdes det deri, at PV's fravær var uberettiget, selv om han havde fremlagt attester om uarbejdsdygtighed udstedt af hans behandlende læge. For det andet er de ikke baseret på nogen lægeundersøgelse. Den omstændighed, at der ikke er blevet foretaget en lægeundersøgelse, fratager i øvrigt konstateringen om hans ulovlige fravær enhver betydning indtil engang i fremtiden, da en sådan konstatering ikke er baseret på en vurdering af egnetheden til at arbejde.
- 132 For det tredje gengav Retten de faktiske omstændigheder urigtigt, idet den undlod at fastslå, at listen over læger, der var opmænd, ikke fandtes, hvilken liste burde have været udarbejdet i overensstemmelse med vedtægtens artikel 59, stk. 6.
- 133 Kommissionen er af den opfattelse, at det femte anbringendes første led skal forkastes.

– Domstolens bemærkninger

- 134 For så vidt som PV har gjort gældende, at Retten gengav beviser urigtigt ved at foretage en fejlagtig læsning af de attester, der var blevet sendt af PV's behandlende læge, skal det for det første bemærkes, at selv om en urigtig gengivelse af beviserne kan bestå i en fortolkning af et dokument, der strider mod dets indhold, er det med henblik på at bevise, at en sådan urigtig gengivelse foreligger, ikke tilstrækkeligt at godtgøre, at det pågældende dokument kunne være genstand for en anden fortolkning end den, som Retten lagde til grund. Med henblik herpå skal det

bevises, at Retten åbenbart har overskredet grænserne for en rimelig bedømmelse af dette dokument, bl.a. ved at have foretaget en læsning af dette, som er i strid med dets ordlyd (dom af 25.2.2021, Dalli mod Kommissionen, C-615/19 P, EU:C:2021:133, præmis 139 og den deri nævnte retspraksis).

- 135 Selv om det ikke er udelukket, at de lægeerklæringer, som PV har fremlagt, og som, således som Retten anførte i den appellerede doms præmis 219, foreskrev, at PV skulle undgå »enhver kontakt med arbejdsmiljøet [...] for at undgå endnu et burnout«, kan fortolkes således, at PV's læge fandt, at han ikke skulle underkaste sig den af Kommissionen organiserede lægeundersøgelse, forholder det sig ikke desto mindre således, at Retten ikke åbenbart overskred grænserne for en rimelig bedømmelse af disse dokumenter, da den i denne præmis 219 fandt, at lægetjenesten ikke var PV's arbejdsmiljø, og følgelig, at disse lægeerklæringer ikke tillod PV ikke at underkaste sig de af Kommissionen organiserede lægeundersøgelser.
- 136 Argumentationen om en urigtig gengivelse af de nævnte dokumenter skal derfor forkastes som ugrundet.
- 137 Hvad for det andet angår de klagepunkter, hvormed PV dels har kritiseret Kommissionen for ikke at have organiseret en lægeundersøgelse på PV's bopæl, for at have sendt visse indkaldelser til lægeundersøgelser for sent og for angiveligt at have fremsendt instrukser til Kommissionens rådgivende læge med henblik på udfærdigelsen af visse lægelige udtalelser, dels har påberåbt sig, at der ikke findes en liste over læger, der er opmænd, skal disse klagepunkter afvises i overensstemmelse med Domstolens praksis, der er nævnt i denne doms præmis 84, eftersom PV ikke påberåbte sig disse for Retten.
- 138 For det tredje bemærkes, at eftersom det klagepunkt, der er rettet mod den appellerede doms præmis 114, hvorefter et notat om manglende fremmøde fra den rådgivende læge ikke udgør en retsakt, der går PV imod, i denne doms præmis 115 er blevet forkastet som ugrundet, skal klagepunkterne, der er rettet mod notaterne om manglende fremmøde, under alle omstændigheder forkastes som uvirksomme.
- 139 Det følger heraf, at det femte anbringendes første led delvist skal forkastes som ugrundet, delvist skal afvises.
- 140 Det følger heraf, at det femte anbringende skal forkastes i sin helhed.

Det sjette anbringende

Parternes argumentation

- 141 Med det sjette anbringende har PV for det første gjort gældende, at Retten gengav sagsakterne urigtigt, da den i den appellerede doms præmis 237 fastslog, at reglen om overensstemmelse mellem den administrative klage og det efterfølgende søgsmål ikke var blevet overholdt for så vidt angik anbringendet om tilsidesættelse af det belgiske retsprincip om indsigelse mod manglende opfyldelse, selv om dette anbringende var blevet fremsat i klage R/413/17.
- 142 For det andet begik Retten en retlig fejl, da den i dommens præmis 239 fastslog, at det belgiske retsprincip om indsigelse mod manglende opfyldelse ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde. PV har anført, at dette princip finder generel anvendelse i gensidigt bebyrdende forhold.

- 143 For det tredje forkastede Retten i den nævnte doms præmis 241 den argumentation, til støtte for hvilken PV påberåbte det nævnte princip, ved at »fordreje« begivenhedernes kronologi. Retten fastslog nemlig i samme doms præmis 240, at PV havde påberåbt sig en afgørelse, der var blevet truffet, efter at han havde afslået at tilslutte sig GD for »Tolkning« som begrundelse for dette afslag, selv om den begivenhed, som PV påberåbte sig i denne forbindelse, lå forud for nævnte afslag.
- 144 Kommissionen har gjort gældende, at det sjette anbringende skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 145 Hvad for det første angår den retlige fejl, som Retten skulle have begået i den appellerede doms præmis 239, skal det fastslås, at det var med rette, at Retten i denne præmis 239 fastslog, at det belgiske retsprincip om indsigelse mod manglende opfyldelse ikke finder anvendelse i forholdet mellem en tjenestemand og dennes institution.
- 146 Ansættelsesforholdet mellem en tjenestemand og dennes institution er nemlig af vedtægtsmæssig karakter. Det er følgelig reguleret af EU-retten. Det belgiske retsprincip om indsigelse mod manglende opfyldelse er imidlertid et belgisk civilretligt princip, som ifølge PV finder anvendelse i kontraktforhold. Under disse omstændigheder og i mangel af en udtrykkelig henvisning i de anvendelige EU-retlige bestemmelser kan et sådant princip ikke anses for at finde anvendelse på ansættelsesforholdet mellem en tjenestemand og dennes institution.
- 147 Argumentet må derfor forkastes som ugrundet.
- 148 For det andet bemærkes, at selv hvis det antages, dels at Retten foretog en urigtig gengivelse af sagsakterne ved at fastslå, at PV ikke havde påberåbt sig anbringendet om tilsidesættelse af det belgiske retsprincip om indsigelse mod manglende opfyldelse i sin klage R/413/17, dels at Retten havde »fordrejet« begivenhedernes kronologi, har sådanne fejl, henset til ovenstående betragtninger, ingen betydning for, at anbringendet om tilsidesættelse af det nævnte princip blev forkastet i den appellerede doms præmis 241.
- 149 Følgelig er PV's argumentation om urigtig gengivelse af sagsakterne og af begivenhedernes kronologi under alle omstændigheder uvirksom.
- 150 Det følger heraf, at det sjette anbringende skal forkastes som ugrundet.

Det syvende anbringende

Parternes argumentation

- 151 Med det syvende anbringende har PV for det første gjort gældende, at Retten foretog en urigtig gengivelse af PMO's forhåndsmeddelelse af 21. september 2016, idet den i den appellerede doms præmis 20 fastslog, at størrelsen af gælden i denne meddelelse beløb sig til 42 704,74 EUR, selv om det fremgik af en tabel, der var vedlagt stævningen i første instans i sag T-786/16, at denne gæld var på 58 837,20 EUR.

- 152 For det andet gengav Retten de faktiske omstændigheder urigtigt, idet den undlod at tage hensyn til den svigagtige karakter af denne tabel, som indeholdt ikke-eksisterende gæld. PV har i denne henseende anført, at PMO tilsidesatte sin begrundelsespligt, der er fastsat i chartrets artikel 41 og vedtægtens artikel 25, idet PMO ikke fremlagde nogen dokumentation til støtte for de lønindeholdelser, der blev foretaget i forbindelse med afviklingen af denne gæld. Der fremgår desuden en falsk underskrift af afgørelsen om indeholdelse i løn af 15. september 2016, som burde have foranlediget Retten til at anvende princippet *fraus omnia corrumpit*. Disse urigtige gengivelser foranledigede Retten til at begå en retlig fejl i den appellerede doms præmis 165 og 206 ved at fastslå, at gælden var blevet behørigt konstateret, selv om den samlede gæld på 58 837,20 EUR var baseret på ulovligheder.
- 153 I denne henseende har PV ligeledes påberåbt sig en tilsidesættelse af retten til forsvar, idet han ikke kunne anfægte denne gæld på grund af PMO's tilsidesættelse af sin begrundelsespligt.
- 154 Kommissionen har gjort gældende, at det syvende anbringende skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 155 Hvad for det første angår den hævdede urigtige gengivelse af PMO's forhåndsmeddelelse af 21. september 2016 bemærkes, at det følger af den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 134, at selv om en urigtig gengivelse af beviserne kan bestå i en fortolkning af et dokument, der strider mod dets indhold, er det med henblik på at bevise, at en sådan urigtig gengivelse foreligger, ikke tilstrækkeligt at godtgøre, at det pågældende dokument kunne være genstand for en anden fortolkning end den, som Retten lagde til grund. Det er med henblik herpå nødvendigt at godtgøre, at Retten åbenbart har overskredet grænserne for en rimelig bedømmelse af dette dokument, bl.a. ved at have foretaget en læsning af dette, som er i strid med dets ordlyd.
- 156 I det foreliggende tilfælde nævntes i PMO's forhåndsmeddelelse af 21. september 2016, der var vedlagt stævningen i første instans i sag T-786/16, og som Retten henviste til i den appellerede doms præmis 20, en gæld på 42 704,74 EUR. Desuden fremgik det samme beløb af den tabel, der var vedlagt den nævnte meddelelse, og som ligeledes var vedlagt stævningen i første instans, i kolonnen med overskriften »restbeløb, der skal betales«.
- 157 Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 20, hvorefter den gæld, der fremgik af samme meddelelse, beløb sig til 42 704,74 EUR, forekommer derfor ikke at være åbenbart urigtig, henset til den af PV fremlagte tabel.
- 158 PV's argument om en urigtig gengivelse af denne tabel skal derfor forkastes som ugrundet.
- 159 For det andet kan argumenterne om den nævnte tabels svigagtige karakter og om tilsidesættelse af PV's ret til forsvar ikke antages til realitetsbehandling, jf. Domstolens praksis, der er nævnt i denne doms præmis 84, da de ikke er blevet fremført for Retten.
- 160 Hvad angår PV's hævde om, at Retten burde have anvendt princippet *fraus omnia corrumpit* på grund af den angiveligt falske underskrift, der fremgår af afgørelsen om indeholdelse af løn af 15. september 2016, skal denne af de grunde, der er anført i denne doms præmis 84-86, forkastes som ugrundet for så vidt angår disciplinærsag CMS 17/025 og afvises for så vidt angår de øvrige omtvistede retsakter, der er omhandlet inden for rammerne af det syvende appelanbringende.

- 161 Følgelig skal PV's argumentation vedrørende den retlige fejl, som Retten skulle have begået i den appellerede doms præmis 165 og 206 på grund af de urigtige gengivelser, som PV har påberåbt sig inden for rammerne af det syvende anbringende, forkastes som ugrundet.
- 162 Det følger heraf, at det syvende anbringende delvist skal afvises, delvist skal forkastes som ugrundet.

Det fjerde anbringende

Parternes argumentation

- 163 Med det fjerde anbringende, som skal behandles i syvende omgang, har PV i første række gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 6, 8, 17, 20, 54, 147, 162, 163, 166, 173, 205, 206, 242, 164 og 246 foretog urigtige gengivelser og »fordrejninger« af flere elementer, på grundlag af hvilke den med urette fastslog, at den psykiske chikane ikke var blevet godtgjort.
- 164 For det første har PV foreholdt Retten, at den ikke nævnte den psykiske chikane, som han havde været udsat for i GD for »Budget« mellem juli 2010 og december 2011, som var blevet godtgjort ved hans psykiaters ekspertrapporter.
- 165 For det andet burde Retten have taget hensyn til den omstændighed, at GD for »Personale og Sikkerhed« havde godkendt og anbefalet de foranstaltninger i form af forflyttelse, der var foreslået af en betroet person, som PV havde rettet henvendelse til i den periode, hvor han gjorde tjeneste i GD for »Tolkning«, og til sidstnævnte GD's afslag på at efterkomme dem.
- 166 For det tredje gengav Retten de faktiske omstændigheder urigtigt, da den i den appellerede doms præmis 242 fastslog, at de faktiske omstændigheder vedrørende den psykiske chikane, som PV var udsat for, således som han har gjort gældende i sine skriftlige indlæg, ikke var blevet underbygget af vidner, selv om PV havde fremlagt vidneudsagn fra to tidligere kolleger, som bekræftede disse faktiske omstændigheder.
- 167 For det fjerde »fordrejede« Retten PV's udtalelser, idet den bl.a. i denne doms præmis 6, 17, 20 og 54 anvendte udtrykkene »idet han hævder« eller »angiveligt« i forbindelse med det, han havde anført, hvorved den lod forstå, at dette anførte var fejlagtigt eller fremsat i ond tro.
- 168 Det samme gælder for så vidt angår bedømmelsen i den nævnte doms præmis 166, hvorefter der ikke var blevet godtgjort psykisk chikane i GD for »Tolkning«.
- 169 For det femte »fordrejede« Retten rækkevidden af de lægeerklæringer, som var fremlagt af PV, idet den i samme doms præmis 164 fastslog, at disse lægeerklæringer ikke gjorde det muligt at godtgøre, at PV's problemer skyldtes psykisk chikane.
- 170 Det samme gælder for så vidt angår betragtningen i den appellerede doms præmis 205, hvorefter PV ikke havde fremlagt noget bevis for den hævdede psykiske chikane i GD for »Tolkning«.

- 171 For det sjette så Retten bevidst bort fra de andre beviser for den psykiske chikane, som PV havde været udsat for i GD for »Tolkning«, bl.a. en af de berørte personers tilståelser og en belgisk undersøgelsesdommers afgørelse om at anse denne person for en mistænkt, hvilket førte Retten til i denne doms præmis 173 med urette at fastslå, at de af PV påberåbte forhold vedrørende psykisk chikane ikke var tilstrækkeligt godtgjort.
- 172 Den nævnte doms præmis 163 – hvori Retten fastslog, at PV's behandlende læges erklæringer ikke i sig selv kunne godtgøre, at der forelå psykisk chikane – og samme doms præmis 206 – hvori Retten fastslog, at PV ikke havde fremlagt nogen oplysninger, der gjorde det muligt at konkludere, at han havde været genstand for nogen form for psykisk chikane i GD for »Tolkning«, eller at de uberettigede fraværperioder, der førte til vedtagelsen af de anfægtede afgørelser, var en følge af en sådan psykisk chikane – er ligeledes behæftet med en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder.
- 173 For det syvende burde Retten i den appellerede doms præmis 8 og 162 have taget hensyn til den omstændighed, at afgørelsen om afslag på den af PV indgivne klage over afslaget på at vedtage de foranstaltninger i form af forflyttelse, der var anmodet om, var baseret på GD for »Tolkning«'s svigagtige tilbageholdenhed eftersom dette GD's afslag på at anvende disse foranstaltninger i form af forflyttelse blev givet inden udarbejdelsen af den interne undersøgelsesrapport, hvori det blev konkluderet, at der ikke forelå chikane.
- 174 Retten anlagde endvidere et åbenbart urigtigt skøn, da den i denne doms præmis 162 fastslog, at afgørelsen om afslag på ansøgningen om bistand, der blev indgivet den 23. december 2014, var blevet endelig. Chikane udgør nemlig en adfærd, der er udtryk for misbrug på længere sigt, og som derfor ikke nødvendigvis ophører på tidspunktet for vedtagelsen af en afgørelse om afslag på en ansøgning om bistand.
- 175 For det ottende gengav Retten de faktiske omstændigheder urigtigt, idet den i den nævnte doms præmis 147 fastslog, at PV ikke havde fremlagt nogen oplysninger, der gjorde det muligt at konkludere, at ansættelsesmyndigheden havde krævet bevis for de hævdede chikanørers ondsindede hensigt, selv om denne omstændighed var blevet bekræftet ved en skrivelse, som PV modtog den 12. december 2019.
- 176 Retten fordrejede i øvrigt virkeligheden, da den i den appellerede doms præmis 246 fastslog, at visse former for adfærd, selv om de kan synes upassende, ikke er tilstrækkelige til, at de kan kvalificeres som chikane.
- 177 I anden række har PV anført, at Retten begik en retlig fejl, idet den, henset til de oplysninger, som PV havde fremlagt med henblik på at godtgøre, at der forelå psykisk chikane, ikke anerkendte, at afslaget på ansøgningerne om omplacering og de omtvistede ansøgninger om bistand udgjorde en tilsidesættelse af chartrets artikel 1, 3, 4 og 31 samt af vedtægtens artikel 1e og 12a.
- 178 I tredje række burde Retten have annulleret afslagene på de af PV indgivne ansøgninger om bistand på grund af tilsidesættelsen af hans ret til at blive hørt, der er fastsat i chartrets artikel 41, stk. 2, litra a). Hvis PV var blevet hørt, ville han nemlig have kunnet fremlægge resultaterne af de strafferetlige undersøgelser vedrørende den psykiske chikane, som han havde været udsat for i GD for »Tolkning«, hvilket kunne have foranlediget ansættelsesmyndigheden til at vedtage foranstaltninger i form af forflyttelse.
- 179 Kommissionen er af den opfattelse, at det fjerde anbringende skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 180 Der skal i første række foretages en undersøgelse af de urigtige gengivelser og »fordrejninger«, som PV har påberåbt sig inden for rammerne af det fjerde anbringende.
- 181 I denne henseende og hvad for det første angår PV's argumentation om, at Retten i den appellerede dom havde undladt at nævne den chikane, som PV angiveligt havde været udsat for i GD for »Budget«, bemærkes først, at Retten i den appellerede doms præmis 150 konstaterede, at PV gjorde gældende, at han havde været genstand for en kontinuerlig chikane siden den 1. september 2008, og at han havde været udsat for forskellige episoder af særsilt psykisk chikane i tre forskellige generaldirektorater, der, således som det fremgår af denne dom præmis 3 og 4, omfattede GD for »Budget«, som PV var tilknyttet i perioden fra den 1. oktober 2009 til den 31. marts 2013.
- 182 Dernæst fremgår det af den nævnte doms præmis 155, som ikke er blevet kritiseret i appelskriftet, at PV's hævde om, at hans overordnede udøvede psykisk chikane, ikke er tilstrækkelig til at godtgøre, at enhver retsakt, der er vedtaget af disse personer, er ulovlig, og at det med henblik på at godtgøre denne ulovlighed var nødvendigt, at PV godtgjorde indvirkningen af de handlinger, der udgjorde psykisk chikane, på indholdet af hver enkelt omtvistet afgørelse.
- 183 Ingen af de omtvistede retsakter, der er omhandlet i den appellerede doms præmis 129 og 130, blev imidlertid vedtaget i den periode, hvor PV var tilknyttet GD for »Budget«.
- 184 Retten lagde således implicit, men nødvendigvis, til grund, at PV ikke havde godtgjort, hvilke indvirkninger den hævdede chikane i GD for »Budget« havde på undersøgelsen af de annulationsøgsmål, som han havde anlagt. Det kan derfor ikke foreholdes Retten, at den ikke fastslog, at der forelå psykisk chikane i dette GD.
- 185 Hvad for det andet angår GD for »Personale og Sikkerhed«'s stillingtagen til de foranstaltninger i form af forflyttelse, der blev foreslået af en betroet person, som PV havde rettet henvendelse til i den periode, hvor han gjorde tjeneste i GD for »Tolkning«, skal det bemærkes, at det i henhold til Domstolens praksis, der er nævnt i denne doms præmis 78, påhviler en appellant, der gør gældende, at Retten har gengivet de faktiske omstændigheder eller beviserne urigtigt, præcist at angive, hvilke beviser der er blevet urigtigt gengivet af Retten, og at påvise de fejl i dens undersøgelse, der efter appellants opfattelse har foranlediget Retten til denne urigtige gengivelse.
- 186 Det skal imidlertid bemærkes, at PV i forbindelse med sin argumentation ikke har identificeret en konstatering, som Retten har foretaget i den appellerede dom, der er behæftet med en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder eller af beviser på grundlag af det dokument, som han har påberåbt sig, således at denne argumentation skal afvises.
- 187 Hvad for det tredje angår den hævdede psykiske chikane i GD for »Tolkning« har PV påberåbt sig flere dokumenter, der blev fremlagt i første instans.
- 188 Ved at påberåbe sig disse dokumenter, som Retten ikke tog hensyn til i den appellerede dom, tilsigter PV imidlertid ikke at godtgøre, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse eller en retlig fejl i den appellerede doms præmis 173, men har anmodet Domstolen om at foretage en ny bedømmelse af disse beviser, hvilket ikke henhører under dens kompetence.

- 189 For det fjerde har PV til støtte for klagepunktet om, at Retten foretog en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder ved i den appellerede doms præmis 147 at forkaste hævdelserne om, at ansættelsesmyndigheden krævede bevis for, at de hævdede chikanører havde haft en ondsindet hensigt, påberåbt sig en skrivelse, som han har erklæret at have modtaget den 12. december 2019. Da denne skrivelse imidlertid ikke blev fremlagt for Retten, må dette klagepunkt forkastes som ugrundet.
- 190 Hvad for det femte angår argumentationen den urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder, som Retten skulle have foretaget i den appellerede doms præmis 242, skal denne argumentation under alle omstændigheder forkastes som uvirksom.
- 191 Det fremgår nemlig af Domstolens faste praksis, at klagepunkter, der er rettet mod præmisser, som er anført for fuldstændighedens skyld, i en dom afsagt af Retten, ikke kan føre til dens ophævelse og derfor er uvirksomme (dom af 2.10.2019, *Crédit mutuel Arkéa mod ECB*, C-152/18 P og C-153/18 P, EU:C:2019:810, præmis 68 og den deri nævnte retspraksis).
- 192 Da Retten i den appellerede doms præmis 135-241 forkastede alle de anbringender, som PV havde påberåbt sig til støtte for annullationssøgsmålet, kan udsagnene i denne doms præmis 242 ikke afsvække det forhold, at disse anbringender blev forkastet. Disse udsagn må derfor anses for at være præmisser, som er anført for fuldstændighedens skyld.
- 193 For det sjette er PV's argument om Rettens anvendelse af udtrykkene »idet han hævder« og »angiveligt« i forbindelse med hans udtalelser støttet på en urigtig læsning af den nævnte dom, eftersom anvendelsen af disse udtryk udelukkende har til formål at præcisere, at de elementer, som de vedrører, udgør hævdelser uden at indeholde nogen bedømmelse af, om de er velbegrundede, eller om ophavsmanden er i god tro. Dette argument må derfor forkastes som ugrundet.
- 194 Hvad angår PV's argumenter om GD for »Tolkning«'s angivelige svigagtige tilbageholdenhed og om en tilsidesættelse af hans ret til at blive hørt skal disse argumenter afvises, da de ikke er blevet fremført i første instans; jf. Domstolens praksis, der er nævnt i denne doms præmis 84.
- 195 Hvad for det syvende angår de angivelige urigtige gengivelser, som den appellerede doms præmis 163, 164, 166, 205, 206 og 246 er behæftet med, er det tilstrækkeligt at fastslå, at PV ikke har godtgjort, at den bedømmelse af de faktiske omstændigheder eller af beviserne, som Retten foretog i disse præmisser, er åbenbart urigtig.
- 196 Hvad for det ottende angår argumentet om, at Retten anlagde et åbenbart urigtigt skøn i den appellerede doms præmis 162, bemærkes, at de grunde, der er anført i den nævnte doms præmis 163-165, og som, således som det er anført i denne doms præmis 161 og 195, ikke med føje er blevet anfægtet af PV i forbindelse med appellen, er tilstrækkelige til at begrunde den bedømmelse, der fremgår af den appellerede doms præmis 173, hvorefter PV ikke i tilstrækkelig grad har godtgjort de hævdede omstændigheder vedrørende psykiske chikane inden for denne enhed af GD for »Tolkning«.
- 197 Det følger heraf, at den begrundelse, der er anført i den appellerede doms præmis 162, som har til formål at understøtte denne bedømmelse, er overflødig i forhold til den nævnte doms præmis 163-165.

- 198 Følgelig er PV's argumentation vedrørende samme doms præmis 162 uvirksom i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 191.
- 199 I anden række bemærkes, at det følger af artikel 256 TEUF, artikel 58, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol samt artikel 168, stk. 1, litra d), og artikel 169 i Domstolens procesreglement, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, idet appellen eller det pågældende anbringende i modsat fald afvises (dom af 29.9.2022, ABLV Bank mod Afviklingsinstansen, C-202/21 P, EU:C:2022:734, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).
- 200 Et anbringende opfylder således ikke disse krav og skal afvises, såfremt dets argumentation ikke er tilstrækkelig klar og præcis til, at Domstolen kan udøve sin legalitetskontrol, navnlig fordi de væsentlige elementer, som anbringendet er støttet på, ikke fremgår på en tilstrækkelig sammenhængende og forståelig måde af dette appelskrifts ordlyd, der i denne henseende er formuleret på en uklar og tvetydig måde (dom af 3.3.2022, WV mod SEAE, C-162/20 P, EU:C:2022:153, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).
- 201 I det foreliggende tilfælde skal det fastslås, at PV's argumentation om, at Retten begik en retlig fejl ved ikke at fastslå, at afslagene på at ændre tjenestestedet og ansøgningerne om bistand udgjorde tilsidesættelser af chartrets artikel 1, 3, 4 og 31 samt vedtægtens artikel 1e og 12a, ikke indeholder præcise angivelser vedrørende de præmisser i den appellerede dom, som eventuelt måtte være behæftede med en sådan retlig fejl. Endvidere har PV ikke angivet de retlige argumenter, der specifikt støtter denne argumentation, således at denne derfor må afvises.
- 202 Det følger heraf, at det fjerde anbringende delvist skal afvises, delvist skal forkastes som ugrundet.

Det ottende anbringende

Parternes argumentation

- 203 Med det ottende anbringende har PV for det første gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 81 støttede sig på den modregning, som ansættelsesmyndigheden havde foretaget i PV's og Kommissionens respektive gæld. Med tilbagetrækningen af afgørelsen om fjernelse fra tjenesten af 26. juli 2016 bortfaldt nemlig – ifølge PV – med tilbagevirkende kraft alle konsekvenserne af denne afgørelse, herunder konstateringerne om uberettiget fravær. Det følger heraf, at skrivelserne om gæld og tilbageholdelsen af hans løn ikke længere havde et retsgrundlag som følge af denne fjernelse, således at der ikke kunne foretages modregning.
- 204 For det andet begik Retten en retlig fejl, da den i denne doms præmis 82 fastslog, at da afgørelsen om fjernelse fra tjenesten af 26. juli 2016 var blevet tilbagekaldt, og dens finansielle virkninger var blevet neutraliserede forud for anlæggelsen af søgsmålet i sag T-786/16, var påstanden om annullation af denne afgørelse blevet uden genstand.
- 205 Ansættelsesmyndigheden havde nemlig ikke kompenseret for de økonomiske konsekvenser af den nævnte afgørelse, da det med henblik herpå havde været nødvendigt, at PV havde modtaget en økonomisk og ikke-økonomisk erstatning.
- 206 Kommissionen er af den opfattelse, at det ottende anbringende skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 207 Hvad for det første angår den retlige fejl, som Retten skulle have begået i den appellerede doms præmis 81, bemærkes, at den ulovlige karakter af de perioder med fravær, som PV foreholdes, ikke udgjorde en af virkningerne af afgørelsen om fjernelse fra tjenesten af 26. juli 2016. I modsætning til, hvad PV har gjort gældende, kan tilbagekaldelsen af denne afgørelse derfor ikke berettige disse perioder med fravær. Det følger heraf, at argumentet om, at Retten begik en retlig fejl i denne præmis 81, ikke har grundlag.
- 208 Hvad for det andet angår PV's argumentation vedrørende den retlige fejl, som Retten skulle have begået i denne doms præmis 82, bemærkes, at Retten i samme præmis ligeledes fastslog, at eftersom afgørelsen om fjernelse fra tjenesten af 26. juli 2016 var blevet tilbagekaldt, havde PV ikke længere søgsmålsinteresse i forhold til denne afgørelse. Selv hvis det blev antaget, at Retten i denne præmis 82 med urette fandt, at de økonomiske virkninger af den nævnte afgørelse om fjernelse fra tjenesten var blevet neutraliseret forud for anlæggelsen af søgsmålet i sag T-786/16, kan en sådan fejl ikke rejse tvivl om Rettens bedømmelse i den nævnte doms præmis 85, hvorefter påstanden om annullation af denne afgørelse ikke kunne antages til realitetsbehandling. Denne argumentation skal derfor under alle omstændigheder forkastes som uvirksom.
- 209 Det følger heraf, at det ottende anbringende skal forkastes som ugrundet.

Det niende anbringende

Parternes argumentation

- 210 Med det niende anbringende har PV for det første gjort gældende, at Retten gengav de faktiske omstændigheder urigtigt, da den i den appellerede doms præmis 25 fastslog, at hans ansættelsesforhold med en privat arbejdsgiver var begyndt i juli 2017, selv om dette ansættelsesforhold begyndte den 26. juni 2017. Denne urigtige gengivelse gjorde det muligt for Retten at se bort fra, at det nævnte ansættelsesforhold var begyndt før tilbagekaldelsen af afgørelsen om fjernelse fra tjenesten af 26. juli 2016.
- 211 For det andet begik Retten en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 170 fastslog, at PV skulle genindtræde i GD for »Tolkning« efter tilbagekaldelsen af afgørelsen om fjernelse fra tjenesten af 26. juli 2016. PV's genindtræden i tjenesten forudsatte nemlig, at der blev indgået et nyt ansættelsesforhold, idet PV havde forpligtet sig over for en anden arbejdsgiver, inden denne afgørelse blev tilbagekaldt, hvilket indebar, at hans samtykke skulle indhentes, inden han genindtrådte i dette GD. Han havde imidlertid ikke samtykket i denne genindtræden.
- 212 I øvrigt har Kommissionen ikke erstattet det løntab, der blev lidt, mens PV var arbejdsløs efter fjernelsen, hvilket ville have gjort det muligt for ham at anvende det belgiske retsprincip om indsigelse mod manglende opfyldelse. Endvidere havde PV ikke de nødvendige tekniske kvalifikationer til at bestride den nye stilling, som han blev tildelt. Rettens konstatering af, at PV skulle genindtræde i GD for »Tolkning« efter tilbagekaldelsen af fjernelsen fra tjenesten, var således ligeledes i strid med chartrets artikel 15.
- 213 For det tredje gengav Retten de faktiske omstændigheder urigtigt, da den undlod at nævne, at PV havde indgivet en klage over afgørelsen om fjernelse fra tjenesten af 21. oktober 2019.

214 Kommissionen har gjort gældende, at det niende anbringende skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 215 Hvad for det første angår klagepunktet om en urigtig gengivelse af stævningerne i første instans, som fremgår af den appellerede doms præmis 25, skal det fastslås, at PV i punkt 131 i stævningen i sag T-786/16 og i punkt 23 i stævningen i sag T-224/18 præciserede, at han ikke kunne genindtræde i GD for »Tolkning«, da han havde haft en anden arbejdsforpligtelse siden juli 2017. PV kan derfor ikke med føje kritisere Retten for at have gentaget denne udtalelse i den appellerede doms præmis 25. Dette klagepunkt om en urigtig gengivelse er således ugrundet.
- 216 Hvad for det andet angår den retlige fejl, som Retten skulle have begået i den appellerede doms præmis 170, var det – idet tilbagekaldelsen af en retsakt indebærer, at virkningerne af denne retsakt bortfalder – med rette, at Retten i denne præmis 170 fastslog, at PV efter tilbagekaldelsen af afgørelsen om fjernelse fra tjenesten af 26. juli 2016 var en fuldgældig tjenestemand med de rettigheder og forpligtelser, der var forbundet med denne vedtægt.
- 217 Følgelig skal PV's argumentation vedrørende den retlige fejl, som Retten skulle have begået i den nævnte præmis 170, forkastes som ugrundet.
- 218 For det tredje kan PV's argumentation vedrørende undladelsen af at nævne klagen over afgørelsen om fjernelse fra tjenesten af 21. oktober 2019 ikke antages til realitetsbehandling, jf. den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 199 og 200, idet det ikke er blevet præciseret, hvorledes en sådan undladelse skulle udgøre en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder.
- 219 Det følger heraf, at det niende anbringende delvist skal afvises, delvist skal forkastes som ugrundet.

Det tiende anbringende

Parternes argumentation

- 220 Med det tiende anbringende har PV subsidiært gjort gældende, at Retten tilsidesatte forbuddet mod at træffe afgørelse ultra petita, da den i den appellerede doms præmis 246, sidste punktum, traf afgørelse vedrørende et punkt, som ikke var blevet forelagt den.
- 221 Kommissionen har gjort gældende, at det tiende anbringende skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 222 Det følger af de regler, der regulerer rettergangsmåden ved Unionens retsinstanser, navnlig af artikel 21 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og af artikel 76 og artikel 84, stk. 1, i Rettens procesreglement, at tvisten fastlægges og afgrænses af parterne, og at Unionens retsinstanser ikke kan træffe afgørelse ultra petita. Da den ret, der påkender lovligheden, ikke kan træffe afgørelse ultra petita, kan en annulation ikke gå ud over sagsøgerens påstande (dom af 22.12.2022, Parlamentet mod Moi, C-246/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2022:1026, præmis 55 og 56).

- 223 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at Retten frifandt Kommissionen, hvorfor den ikke traf afgørelse om annullation og derfor ikke kan have truffet afgørelse ultra petita.
- 224 Eftersom Retten i den appellerede doms præmis 135-241 forkastede samtlige de anbringender, som PV havde fremsat til støtte for sit annullationssøgsmål, skal de konstateringer, der fremgår af denne doms præmis 246, sidste punktum, desuden anses for at være præmisser, som er anført for fuldstændighedens skyld.
- 225 Det følger heraf, at det tiende anbringende skal forkastes som ugrundet.

Sagsomkostninger

- 226 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge.
- 227 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 228 Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at PV tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og PV har tabt sagen, bør det pålægges PV at bære sine egne omkostninger og betale de af Kommissionen afholdte omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) PV bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.

Underskrifter